

NE TIČE ME SE

Aleks Rajder je ležao na leđima i sunčao se na podnevnom suncu.

I dalje je u kosi mogao da oseti kapljice slane morske vode koja mu je već uveliko isparavala na grudima. Vlažne kupaće gaće su mu bile pripijene uz telo. U tom trenutku bio je srećan, onoliko koliko je to bilo moguće. Pred njim je bilo još nedelju dana odmora koji je započeo savršeno već od trenutka kada je avion dodirnuo pistu u Monpelijeu i kada je iskoračio na blistavost svog prvog dana na Mediteranu. Voleo je južnu Francusku – jake boje, mirise, vreme koje je sporo proticalo. Nije znao koliko je sati, ali je osećao glad, pa je pretpostavio da je uskoro vreme ručku. Začuo je muziku i pogledom ispratio devojku koja je pored njega prošla noseći radio. Baš u tom trenutku sunce je nestalo iza oblaka, more se zaledilo, a ceo svet kao da je zastao da dođe do daha.

Aleks je iza devojke koja je nosila radio, pored morskog bedema koji je plažu odvajao od pristaništa, ugledao ogromnu jahtu koja je upravo pristajala. Bila je gotovo kao brod koji je prevozio turiste duž obala. Ipak, nijedan turista nikad nije kročio na nju. Izgledala je potpuno nedostupno dok je lagano klizila kroz morsku vodu, sa zatamnjenim staklima i ogromnim pramcem koji se uzdizao poput nekog stamenog belog stuba. Na pramcu je stajao čovek koji je ukočenog pogleda zurio preda se. Bilo je to lice čoveka koga je Aleks trenutno prepoznao.

Jasen Gregorovič. Sigurno je bio on.

Aleks je sedeo savršeno miran sada već podbočen jednom rukom koja mu je do pola bila zakopana u pesku. I dok je posmatrao, čovek kome nije bilo više od dvadesetak godina pojavio se iz kabine i počeo da ukotvljava brod. Bio je nizak i ličio je na majmuna, a na sebi je imao atletsku majicu tako da su se videle tetovaže koje je imao i po rukama i na ramenima. Mali s palube? Jasen se nije ponudio da mu pomogne. Treći muškarac se hitrim korakom kretao duž keja. Odeven u jeftino belo odelo, bio je debeo i ćelav. Teme mu je izgorelo na suncu i bilo ružno i bolesno crveno.

Jasen ga je pogledao, a zatim je sišao s broda. Drugi ljudi bi s naporom održavali ravnotežu hodajući niz stepenište koje se njihalo, međutim, on nijednoga časa nije oklevao. Na sebi je imao farmerke i belu napola raskopčanu košulju. Bilo je nečeg neljudskog u njemu. S veoma kratko podšišanom kosom, neprijatnim plavim očima i

bledim bezizražajnim licem, bilo je jasno da nije došao radi odmora. Međutim, jedino je Aleks znao pravu istinu o njemu. Jasen Gregorovič je bio plaćeni ubica, čovek koji je ubio njegovog strica i potpuno izmenio njegov život. Tražili su ga po celom svetu.

Šta li je radio u morskom gradiću na obroncima močvara i laguna koje su sačinjavale Kamarg? Osim plaže, kampova, brojnih restorana i ogromne crkve koja je više podsećala na neku tvrđavu, u Sen Pijeru nije bilo ničeg drugog. Aleksu je bila potrebna cela sedmica da se navikne na šarmantnu pitomost tog mesta, a sada se dogodilo ovo!

„Alekse, u šta gledaš”, promumlala je Sabina, a Aleks se nevoljno okrenuo prema njoj i tek tada se setio da je i ona s njim na plaži.

„Pa...” Reči mu jednostavno nisu navirale na usta. Nije znao šta bi joj odgovorio.

„Možeš li opet da mi namažeš leđa? Osećam da gorim...”

Bila je to Sabina. Vitka i tamnokosa, ponekad je izgledala kao da ima više od petnaest godina. Međutim, ona je bila od onih devojaka koja je lutke zamenile za momke već pre svoje jedanaeste. Iako je koristila zaštitni faktor 25, svakih petnaestak minuta morala je da namaže telo i nekako je to zadovoljstvo uvek imao Aleks. Pogledao je njena leđa, koja su zapravo bila savršeno preplanula. Na sebi je imala bikini izrađen od tako minijaturni bikini da šare na njemu skoro da uopšte nisu bile bitne. Nosila je

kopiju *dior* naočara za sunce koje koštaju deset puta manje od originalnih. Zadubljena u *Gospodara prstenova*, istovremeno je mahala bočicom s kremom za sunčanje.

Aleksov pogled ponovo je odlutao u pravcu jahte. Jasen se rukovao s ćelavim čovekom. Mornar je stajao u blizini i čekao. Čak i s te daljine, Aleks je mogao da primeti da je Jasen glavni, da on govori, a ostala dvojica slušaju. Aleks je jednom imao priliku da vidi kako je Jasen ubio čoveka samo zato što je ispustio neki paket. Širio je neku neverovatnu hladnoću koja je nadjačavala čak i vrelo mediteransko sunce. Najneobičnije od svega bilo je to što je samo nekolicina ljudi na svetu mogla da prepozna tog Rusa. Aleks je bio jedan od njih. Da li je Jasenov boravak na ovom mestu imao bilo kakve veze s njim?

„Alekse...”, pozvala je Sabina.

Tri muškarca su se udaljila od broda i krenula prema gradu. Aleks je iznenada ustao.

„Odmah se vraćam”, rekao je.

„Kuda ćeš?”

„Žedan sam.”

„Imam vodu.”

„Ne, hteo bih da popijem koka-kolu.”

I dok je na sebe navlačio majicu, Aleks je znao da to što namerava da učini i nije baš najbolja zamisao. Jasen Gregorovič je možda došao u Kamarg na odmor, a možda je došao da ubije gradonačelnika. Ni u kom slučaju Aleksa se to nije ticalo i bilo bi krajnje glupo da se ponovo petlja

s Jasenom. Setio se obećanja koje mu je dao poslednji put kad su se susreli na krovovima centralnog Londona.

„Ubio si Ijana Rajdera. Jednoga dana ja ću ubiti tebe.“

Tada je tako zaista i mislio – međutim, to je bilo tada. Sada nije želeo da ima bilo kakva posla s Jasenom, ni sa svetom iz kojeg je taj čovek poticao.

Pa ipak...

Jasen je bio tu, a on je morao da sazna zašto.

Trojica muškaraca su išla glavnom ulicom duž morske obale. Aleks se zaputio preko peščane plaže, pored bele betonske arene za borbu bikova. Učinilo mu se krajnje čudnovatim što je tu kad ju je prvi put ugledao – a onda je shvatio da se nalazi na svega stotinak kilometara od Španije. To večer su se održavale borbe bikova. Ljudi su se već tiskali ispred malih šaltera kupujući ulaznice za koridu, međutim, on i Sabina su odlučili da će se držati podalje od tog mesta. „Nadam se da će bik pobediti”, bio je jedini Sabinin komentar.

Jasen i dvojica muškaraca su skrenuli levo i nestali u centru grada. Aleks je ubrzao korak, plašeći se da im ne izgubi trag u lavirintu puteljaka i sokaka koji su se prostirali oko crkve. Nije morao previše da brine hoće li ga oni primetiti. Jasen je verovatno mislio da je bezbedan na ovom mestu. Činilo se krajnje neverovatnim da će ga u prepunom letovalištu pratiti bilo ko. Međutim, s Jasenom nikada nisi mogao da budeš načisto. Aleks je osećao kako

mu srce ubrzava sa svakim korakom koji bi načinio. Usta su mu se osušila, ali ovoga puta to nije bilo zbog sunca.

Jasen je nestao. Aleks je pogledao levo i desno. Oko njega bili su ljudi koji su izlazili iz prodavnica ili ulazili u bašte restorana u kojima se već posluživao ručak. Vazduhom se širio miris paelje. Aleks je uveliko prekorio sebe što se toliko vukao prateći muškarce i ne usuđujući se da im se dovoljno približi. Tri muškarca su mogla da uđu u bilo koju zgradu. Da li je moguće da mu se njihovo prisustvo čak možda pričinilo? Iako prijatna, ta pomisao je iščezla u trenutku kada ih je spazio kako sede u bašti jednog otmenog restorana na trgu. Čelavi čovek već je zatražio meni.

Prošao je pored prodavnice razglednica koristeći police kao paravan i našao se ispred kafića u kome su se pod širokim raznobojnim suncobranima posluživali sendviči i piće. Lagano je ušao u njega. Jasen i njegova dva pratioca bili su udaljeni svega desetak metara od Aleksa i on je mogao da razazna i neke detalje. Mornar je tako halapljivo jeo kao da nije ručao nedelju dana. Čelavac je govorio tiho i energično mašući pesnicom kroz vazduh. Jasen ga je strpljivo slušao. Okružen bukom koja je dopirala sa svih strana, Aleks nije mogao da razazna ni jednu jedinu reč njihovog razgovora. I dok je virio kroz jedan od suncobrana, konobar je naleteo na njega i izgovorio bujicu oštrih reči na francuskom pokušavajući da izbegne sudar. Jasen je pogledao u njegovom pravcu, a Aleks se sakrio plašeći se da je odviše skrenuo pažnju na sebe.

Terasu restorana u kome su jeli i kafić u kome je bio Aleks odvajao je red drvenih žardinjera sa cvećem. Aleks se provukao između dve žardinjere i hitro uvukao u unutrašnjost restorana. Tu se osećao bezbednije i manje uočljivo. Kuhinja je bila odmah iza njega. S jedne strane se nalazio šank, a ispred njega desetak praznih stolova. Konobari su ulazili i izlazili noseći tanjire s hranom jer su se svi gosti odlučili za ručak na otvorenom.

Aleks je pogledao kroz vrata i trenutno se sledio. Jasen je ustao od stola i uputio se pravo prema njemu. Da li ga je primetio? No, tada je spazio da Jasen u ruci drži nešto – mobilni telefon. Verovatno ga je neko pozvao i ulazio je u restoran da obavi privatni razgovor. Bio je na dva koraka pred vratima restorana. Aleks se osvrnuo oko sebe i ugledao nišu sa zavesom od perli. U trenutku se našao u toj ostavi za četke za ribanje, kofe, kartonske kutije i prazne boce vina. Perlaste zavese su se zatresle, a zatim lagano smirile.

Jasen je već sledećeg trenutka ušao u restoran.

„Stigao sam pre dvadeset minuta”, govorio je na engleskom s blagim ruskim naglaskom. „Franko me je sačekao. Adresa je potvrđena i sve je sređeno.”

Nastala je pauza. Aleks je pokušao da zadrži dah. Samo nekoliko centimetara ga je razdvajalo od Jasena. Krhki zaklon od zavese s raznobojnim perlama. U restoranu nije bleštalo sunce i Jasen ga je sigurno video.

„Uradićemo to danas po podne. Nemate razloga da brinete. Bolje će biti da više ne razgovaramo. Izvestiću vas kad se vratim u Englesku.”

Jasen Gregorovič je isključio telefon i zastao. Aleks je bio svestan tog trenutka, iznenadnog opreza koji je Jasenu poput nekog životinjskog instinkta govorio da ga neko prisluškuje. Telefon mu je i dalje bio u ruci, ali je to mogao biti i nož koji će svakoga časa poleteti ka Aleksu. Glava mu je bila mirna, ali mu je pogled lutao tamo-amo u potrazi za neprijateljem. Aleks je stajao u mestu, iza zavese, ne usuđujući se da se pomeri. Šta je trebalo da uradi?

Ako bi pokušao da izjuri napolje, bio bi mrtav već posle drugog koraka. Jasen bi ga ubio pre nego što bi saznao ko je on u stvari i zašto se krije na tom mestu. Aleks se lagano osvrnuo oko sebe tražeći neko oružje, bilo šta čime bi se odbranio.

Tada su se dvokrilna kuhinjska vrata otvorila, izašao je konobar i zaobilazeći Jasena dozivao nekog. Trenutak tišine je nestao. Jasen je ubacio telefon u džep pantalona i ponovo se pridružio muškarcima za stolom u bašti.

Aleks je sa olakšanjem uzdahnuo.

Koju je pouku izvukao iz svega?

Jasen Gregorovič je došao u ovaj gradić da ubije nekog. To je mogao da tvrdi s velikom sigurnošću. *Adresa je potvrđena i sve je sređeno.* Aleks nije čuo da Jasen pominje njegovo ime. Dakle, bio je u pravu. Meta je najverovatnije bio neki Francuz koji živi u Sen Pijeru. Ubistvo će se dogoditi tokom popodneva. Hitac ili možda odblesak noža

na suncu. Iznenadni trenutak nasilja i neko će se negde obradovati znajući da ima jednog neprijatelja manje.

Šta je mogao da uradi?

Aleks se provukao kroz zavesu i izašao na stražnja vrata. Sa olakšanjem je shvatio da se nalazi na ulici daleko od trga. Tek tada je mogao da se pribere. Jasno, mogao je da ode pravo u policiju, da ispriča da je špijun koji je već tri puta radio za MI6 – britansku obaveštajnu službu. Mogao bi da kaže da je prepoznao Jasena, da zna ko je on i da će tog popodneva gotovo sigurno ubiti nekoga ukoliko ga neko ne zaustavi.

Kakva korist od toga? Francuska policija će ga možda i razumeti, ali mu nikada neće poverovati. On je četrnaestogodišnjak, engleski školarac preplanulog tela i s peskom u kosi. Samo jedan pogled na njega i prasnuće u smeh.

Mogao bi da ode kod Sabine i njenih roditelja. Međutim, Aleks nije želeo ni to da uradi. Ovde je bio samo zato jer su ga pozvali na odmor i zašto bi to pokvario pričom o nekom ubistvu? Ni oni mu ne bi poverovali ništa više od francuske policije. Jedanput kada je sa Sabinom bio u Kornvalu, Aleks je pokušao da joj ispriča istinu, no ona je pomislila da izmišlja.

Aleks je posmatrao turističke prodavnice, poslastičarnice, grupe zadovoljnih ljudi koji su šetali ulicom. Prizor s razglednica. Stvarni svet. Šta mu je kog vruga trebalo da se opet petlja sa špijunima i ubicama? Bio je na odmoru. To ga se uopšte nije ticalo. Neka Jasen radi šta mu je volja.

Aleks ne bi mogao da ga spreči u tome sve i da pokuša. Biće bolje da zaboravi da ga je ikada video.

Aleks je duboko udahnuo i zaputio se ulicom na plažu da pronade Sabinu i njene roditelje. Usput je pokušavao da smisli šta će im reći: zašto je iznenada nestao i zbog čega je s njegovog lica iščezao osmeh.

Tog popodneva Aleks i Sabina su zamolili lokalnog farmera da ih odveze u Egi Mort, utvrđenje na obroncima slanih močvara. Sabina je želela da pobjegne od svojih roditelja i da sedi u francuskom kafiću odakle su mogli da posmatraju komešanje lokalnog stanovništva i turista na ulici. Osmislila je čitav sistem ocenjivanja fizičkog izgleda francuskih tinejdžera – od mogućih dvadeset, poeni su oduzimani za mršave noge, ružne zube i neukus u odevanju. Niko nije osvojio više od sedam bodova, a Aleks bi pri uobičajenim okolnostima bio srećan što sedi s njom i sluša kako se glasno cereka.

Ali ne i ovog popodneva.

Sve je izgledalo nebitno. Veliki zidovi i tornjevi koji su ga okruživali delovali su predaleko, a turisti koji su razgledali znamenitosti pomerali su se kao na nekom usporenom filmu. Aleks je želeo da uživa boraveći na tom mestu, da se ponovo vrati svom odmoru. Međutim, ponovni Jasenov ulazak u njegov život sve je pokvario.

Aleks je upoznao Sabinu samo mesec dana pre toga kada su oboje radili na teniskom turniru u Vimbldonu. Među njima se tada trenutno rodilo prijateljstvo. Sabina

je bila jedinica. Njena majka Liz radila je kao modni dizajner, a otac Edvard bio je novinar. Aleks ga nije često viđao. Na letovanju im se pridružio nešto kasnije. Došao je vozom iz Pariza i otad je sve vreme radio na nekoj priči.

Iznajmili su kuću nedaleko od Sen Pijera, na samoj obali reke Male Rone. Bilo je to malo mesto, sasvim uobičajeno za taj kraj: beli zidovi sa plavim žaluzinama i krov prekriven narandžastim crepovima izbledelim od sunca. U kući su bile tri sobe, a u prizemlju prostrana starinska kuhinja. Iz nje se izlazilo u vrt s bazenom i teniskim igralištem na kome se već uhvatio korov. Aleksu se odmah dopala. Njegova sobe je gledala na reku, pored koje su on i Sabina svake večeri provodili sate izvaljeni na staroj pletenoj sofi, razgovarajući tiho i posmatrajući kako voda žubori.

Tu su bili već sedam dana, kupali su se u bazenu i na moru koje je bilo udaljeno svega kilometar od kuće. Šetali su, pentrali se na uzvišenja, vozili kanu i jednom jahali konje iako to nije bio Aleksov omiljeni sport. Aleksu su se veoma dopadali Sabinini roditelji. Bili su onaj tip roditelja koji ne zaboravljaju da su i sami nekada bili tinejdžeri i Sabini su dozvoljavali da radi šta god joj je volja. Sve je bilo u savršenom redu, sve dok se nije pojavio Jasen.

Adresa je potvrđena i sve je sređeno. Uradićemo to danas po podne...

Šta je taj Rus nameravao da uradi u Sen Pijeru? Koja ga je to nevolja dovela u ovo mesto i zbog čega se njegova

senka još jednom nadvila nad Aleksom? Iako je popodneвно sunce pržilo, Aleks je drhtao.

„Alekse?”

Shvatio je da mu se Sabina obraća i pogledao unaokolo. Gledala ga je zabrinuto preko stola. „O čemu razmišljaš”, upitala ga je. „Kilometrima si daleko.”

„Ni o čemu.”

„Celo popodne ne mogu da te prepoznam. Da li se jutros nešto dogodilo? Gde si to nestao s plaže?”

„Rekao sam ti. Bio sam žedan.” Nije voleo što mora da laže, ali joj nije mogao reći istinu.

„Rekla sam da moramo negde da idemo. Obećala sam da ćemo se vratiti do pet. O, bože! Pogledaj samo ovog!” Pokazala je prstom na tinejdžera koji je upravo prolazio pored njih. „Četiri boda. Zar u Francuskoj *nema nijednog* zgodnog frajera?” Pogledala je Aleksa. „Izuzimajući tebe, naravno.”

„Koliko od mogućih dvadeset meni sleduje”, upitao ju je Aleks.

Sabina je razmislila. „Dvanaest i po”, rekla je na kraju. „Ali ne brini, Alekse. Još deset godina i bićeš sasvim savršen.”

Predstojeće zlo se ponekad najavljuje nekim događajima.

Toga dana bio je to policijski automobil koji je jurio širokim praznim drumom koji je krivudao prema Sen Pijeru. Aleks i Sabina su sedeli u istom onom kamionu koji

ih je i odvezao. Posmatrali su stado krava koje su pasle na livadi kada ih je pretekao policijski plavo-beli automobil sa upaljenim rotirajućim svetlom na krovu i nestao u daljini. Aleksu je Jasen i dalje bio u mislima, a iznenadno pojavljivanje policijskog vozila samo mu je ponovo pokrenulo nervozu u stomaku. Pokušavao je da se smiri uveravajući sebe da je to bio običan policijski automobil, da to samo po sebi nije moralo da ništa znači.

Međutim, tada se pojavio i helikopter koji je uzleteo u neposrednoj blizini propinjući se ka blistavom nebu. Sabina je pokazala prstom u njegovom pravcu.

„Nešto se dogodilo”, rekla je. „Doleteo je iz grada.”

Da li je helikopter doleteo iz grada? Aleks nije bio tako siguran. Posmatrao ga je kako ih nadleće i nestaje u pravcu Egi Morta. Ostajući sve više bez daha predosetio je breme nekog užasa koji se sprema.

Skrenuli su iza ugla i Aleks je znao da su se obistinile njegove slutnje – ali na način koji nije mogao ni da predvidi.

Šljaka, porazbijane cigle i izuvijan čelik. Gusti crni dim koji se uzdizao prema nebu. Njihova kuća je razneta. Samo je jedan zid ostao neoštećen stvarajući surovu iluziju da šteta nije prevelika. Međutim, ostatak kuće sravnjen je sa zemljom. Aleks je ugledao željezni krevet kako je ostao da visi pošto je bio podignut u vazduhu. Na oko pedeset metara od kuće u travi su ležale plave žaluzine. Voda u bazenu je bila smeđa i prekrivena skramom. Eksplozija je sigurno bila veoma jaka.

Oko zgrade su bili parkirani automobili i kombi vozila policije, hitne pomoći, vatrogasaca i jedinice za antiteroristička dejstva. Aleksu su delovali nestvarno: više nalik raznobojnim igračkama. U stranoj zemlji ništa ne izgleda čudnije od službi za hitne intervencije.

„Mama! Tata!”

Aleks je čuo kako Sabina izgovara ove reči i iskače iz kamiona pre nego što se vozilo zaustavilo. Potrčala šljunkovitim prilazom prema kući probijajući se između uniformisanih službenika. Kamion se zaustavio i Aleks je izašao iz njega, nesiguran hoće li nogom dodirnuti tle ili će nastaviti da propada kroz njega. Osetio je vrtoglavicu i pomislio da će se onesvestiti.

Niko mu se nije obratio dok je prilazio mestu nesreće. Kao da nije bio na tu. Pred sobom je ugledao Sabininu majku koja se iznenada pojavila lica umrlijanog pepelom i oblivenog suzama. Pomislio je da ako je u vreme eksplozije bila van kuće, onda je sasvim moguće da je i Edvard Pležer bio s njom i prošao nepovređen. Međutim, kada je video Sabinu kako se trese i baca se u majčino naručje, znao je da se dogodilo najgore.

Dovoljno se približio da čuje Lizine reči dok je čvrsto stezala svoju ćerku.

„Još ne znamo šta se zapravo dogodilo. Tatu su odvezli helikopterom u Monpelije. Živ je, Sabina, ali je teško povređen. Uskoro ćemo mu se pridružiti. I sama znaš da je tvoj otac žilav iako doktori ne mogu sa sigurnošću da potvrde da će preživeti. Jednostavno ne znamo...”

Do Aleksa je došao miris paljevine i sasvim ga okružilo. Dim je potpuno zaklonio sunce. I dok je Aleks pokušavao da dođe do daha, oči su mu zasuzile.

Bila je to njegova krivica.

Nije znao zašto se to dogodilo, ali je bio siguran da zna ko stoji iza svega.

Jasen Gregorovič.

Ne tiče me se. Bilo je ono što je Aleks pomislio kada je čuo šta se sprema, a sada se suočio s posledicama svoje odluke da se ne meša.